

Gördüm Ben

– ADEM EFİLOĞLU · 20 Ocak 2022

Güneşin sonsuz gücü ama şahidim işte,
Bulutların güneşe, pustuğunu gördüm ben.
Toprağın set çektiği, heybetli dağda taşta,
Rüzgârın deli gibi, estiğini gördüm ben.

Kimi zaman kazıldı, nedametten ar etti,
Sular bile rahminden, el çekti firar etti,
Çatladı her yerinden, insanlık zarar etti,
Yağmurların toprağa, küstüğünü gördüm ben.

Toplantı salonunda, hava civa kasarak,
Menfaat tezlerine, kibir ego basarak,
Âlemin göz önünde, herkeslerin susarak,
Zalimlerin mazlumu, astığını gördüm ben.

Kumar fuhuş narkozdan, bin kere basılarak,
Savunmasız insana, arsızca asılarak,
Her sokak köşesinde, harami kesilerek,
Haksızların yolları, kestiğini gördüm ben.

Bu devir başka devir, her yanımız bin yalan,
Ortaya atılıyor, oyalan da oyalan,
Yangın terör anarşi, memleket olmuş talan,
Kiminin gözlerini, kısıtığını gördüm ben.

Diyorum ki her insan, kula ilaç kalmalı,
İnsan dostun bağrında, öyle huzur bulmalı,
Nerede doğruluk var, orda hazır olmalı,
Kiminin fitne fesat, kustuğunu gördüm ben.

Ben ki sözüm bitmeden, geçemem söylemeden,
Cinsiyetler karışmış, olur mu paylamadan,
Sesimi yükselterek, gidemem haylamadan,
Özgürlüğün insanı, pıstığını gördüm ben.

İnsandır menfaatte, pay çıkarır mevzudan,
Ah Âdem ne diyelim, keyf alır her arzudan,
Heyhat sonradan görme, anlamaz tevazudan,
Deđiřtikçe kiminin, kastığını gördüm ben.

Âdem Efiloğlu